

Czy żyjesz w stanie łaski, czy jedynie duchowo wegetujesz? Stan łaski i życie sakramentalne – wielki skarb, o którym wielu katolików zapomniało | 1

Żyjemy w czasach, w których nieustannie mówi się o dobrostanie psychicznym, rozwoju osobistym, wewnętrznej równowadze i zdrowiu psychicznym. Nigdy wcześniej nie było tak wielu informacji o tym, jak poprawić swoje życie, a jednak nigdy wcześniej duchowa pustka, której doświadcza tak wielu ludzi, nie była tak widoczna.

Wielu szuka pokoju, lecz zapomina o Źródle pokoju.

Szukają szczęścia, lecz ignorują Dawcę wszelkiego szczęścia.

Szukają sensu swojego życia, a jednocześnie żyją z dala od Tego, który jest Drogą, Prawdą i Życiem (J 14,6).

Kościół katolicki od samego początku naucza, że istnieje stan nieskończenie cenniejszy niż wszelkie bogactwa materialne, sukces zawodowy czy ludzkie uznanie: **stan łaski uświęcającej**. Nie jest to jedynie pojęcie teologiczne zarezerwowane dla specjalistów. Jest to normalny stan, do którego Bóg stworzył człowieka. Jest to prawdziwe życie duszy.

A jednak dzisiaj w wielu środowiskach katolickich mówi się o tym bardzo niewiele. Słusznie podkreśla się miłość Boga, lecz zbyt często nie wyjaśnia się, co naprawdę oznacza życie w zjednoczeniu z Nim, co tę jedność niszczy i w jaki sposób można ją odzyskać, gdy została utracona.

Mówić o stanie łaski nie oznacza nostalgicznego powrotu do przeszłości. Oznacza odpowiedź na jedną z najpilniejszych potrzeb naszych czasów.

Czym jest stan łaski?

Najprościej mówiąc, stan łaski jest stanem duszy, która posiada nadprzyrodzone życie Boga.

Nie oznacza on jedynie bycia „dobrym człowiekiem”.

Nie polega wyłącznie na staraniu się czynić dobro.

Nie jest też tym samym, co przeżywanie religijnych uczuć.

Jest czymś znacznie większym.

Czy żyjesz w stanie łaski, czy jedynie duchowo wegetujesz? Stan łaski i życie sakramentalne – wielki skarb, o którym wielu katolików zapomniało | 2

Stan łaski oznacza, że **Najświętsza Trójca zamieszkuje w duszy** dzięki łasce uświęcającej, otrzymywanej przede wszystkim na chrzcie świętym i przywracanej przez sakrament pokuty, gdy została utracona.

Święty Paweł wyraża tę zdumiewającą prawdę z wielką jasnością:

„Czyż nie wiecie, że jesteście świątynią Boga i że Duch Boży mieszka w was?” (1 Kor 3,16).

Ta Boża obecność całkowicie przemienia człowieka.

Nie jest jedynie symbolem.

Nie jest metaforą.

Jest nadprzyrodzoną rzeczywistością.

Dusza żyjąca w stanie łaski rzeczywiście uczestniczy w samym życiu Boga.

Czym jest łaska uświęcająca?

Łaska uświęcająca jest darem stworzonym przez Boga, który wynosi ludzką naturę i czyni nas przybranymi dziećmi Ojca.

Tradycyjna doktryna katolicka określa ją jako uczestnictwo w samym życiu Bożym.

Bez niej człowiek posiada życie biologiczne.

Może być inteligentny.

Może rozwijać cnoty naturalne.

Może dokonywać wielkich dzieł miłosierdzia.

Czy żyjesz w stanie łaski, czy jedynie duchowo wegetujesz? Stan łaski i życie sakramentalne – wielki skarb, o którym wielu katolików zapomniało | 3

Lecz brakuje mu życia nadprzyrodzonego.

Dlatego Jezus mówi:

„Ja jestem krzewem winnym, wy – latoroślami. Kto trwa we Mnie, a Ja w nim, ten przynosi owoc obfity, ponieważ beze Mnie nic nie możecie uczynić.” (J 15,5).

Łaska nie zastępuje naszej wolności.

Ona ją udoskonala.

Nie niszczy ludzkiej natury.

Ona ją wynosi.

Chrzest: początek życia nadprzyrodzonego

Wszystko zaczyna się od chrztu świętego.

W tej chwili dokonuje się znacznie więcej, niż mogą dostrzec nasze oczy.

Grzech pierworodny zostaje zgładzony.

Wszystkie grzechy osobiste zostają odpuszczone.

Dusza zostaje oczyszczona.

Wlane zostają cnoty teologalne:

- Wiara.
- Nadzieja.
- Miłość.

Czy żyjesz w stanie łaski, czy jedynie duchowo wegetujesz? Stan łaski i życie sakramentalne – wielki skarb, o którym wielu katolików zapomniało | 4

Zostają również udzielone dary Ducha Świętego.

A przede wszystkim sam Bóg zamieszkuje w duszy.

Chrzest nie jest jedynie uroczystością przyjęcia do wspólnoty.

Jest prawdziwym duchowym narodzeniem.

Dlatego Chrystus mówi:

„Jeśli się ktoś nie narodzi z wody i z Ducha, nie może wejść do królestwa Bożego.” (J 3,5).

Dramat grzechu śmiertelnego

Dochodzimy tutaj do jednego z najbardziej zaniedbanych tematów we współczesnym nauczaniu religijnym.

Istnieje ogromna różnica między grzechem powszednim a grzechem śmiertelnym.

Grzech powszedni osłabia przyjaźń z Bogiem.

Grzech śmiertelny ją niszczy.

Kiedy człowiek dobrowolnie popełnia ciężki grzech, mając pełną świadomość jego powagi i wyrażając pełną zgodę swojej woli, traci łaskę uświęcającą.

Nie dlatego, że Bóg przestaje go kochać.

Lecz dlatego, że sam człowiek dobrowolnie zrywa komunie z Bogiem.

Święty Jan pisze bardzo wyraźnie:

Czy żyjesz w stanie łaski, czy jedynie duchowo wegetujesz? Stan łaski i życie sakramentalne – wielki skarb, o którym wielu katolików zapomniało | 5

| *„Istnieje grzech prowadzący do śmierci.” (1 J 5,16-17).*

Kościół zawsze rozumiał te słowa jako odniesienie do grzechu śmiertelnego.

Nie chodzi jedynie o stan psychiczny.

Jest to rzeczywistość duchowa.

Dusza zostaje pozbawiona życia nadprzyrodzonego.

Przypomina gałąź odciętą od drzewa.

Nadal istnieje.

Ale nie otrzymuje już życiodajnych soków.

Dlaczego dziś tak trudno mówić o grzechu?

Współczesna kultura często utożsamia wolność z możliwością robienia wszystkiego, na co ma się ochotę.

Ewangelia naucza dokładnie czegoś przeciwnego.

Grzech nigdy nie czyni człowieka bardziej wolnym.

Zawsze czyni go niewolnikiem.

Jezus mówi:

| *„Każdy, kto popełnia grzech, jest niewolnikiem grzechu.” (J 8,34).*

Kiedy zanika świadomość grzechu, zanika również potrzeba Zbawiciela.

Czy żyjesz w stanie łaski, czy jedynie duchowo wegetujesz? Stan łaski i życie sakramentalne – wielki skarb, o którym wielu katolików zapomniało | 6

A gdy znika potrzeba Zbawiciela, sakramenty tracą swoje znaczenie.

Jest to jedna z największych tragedii duchowych naszych czasów.

Wielu ludzi nadal uważa się za chrześcijan, lecz przez długie lata pozostaje z dala od spowiedzi i Komunii Świętej.

Nie dlatego, że nienawidzą Boga.

Lecz dlatego, że przestali rozumieć ogromną wartość łaski.

Spowiedź: objęcia Ojca

Kiedy syn marnotrawny wrócił do domu, jego ojciec nie domagał się długich wyjaśnień.

Po prostu go objął.

Tak właśnie działa Bóg w każdej dobrze odprawionej spowiedzi.

Chrystus chciał, aby przebaczenie było przekazywane przez widzialny sakrament.

Po swoim zmartwychwstaniu powiedział Apostołom:

„*Którym odpuścicie grzechy, są im odpuszczone.*” (J 20,23).

Spowiedź nie jest rozmową motywacyjną.

Nie jest terapią.

Nie jest wyłącznie ludzkim osądem.

Jest spotkaniem z miłosiernym Chrystusem.

Każde rozgrzeszenie przywraca duszy utraconą łaskę.

Czy żyjesz w stanie łaski, czy jedynie duchowo wegetujesz? Stan łaski i życie sakramentalne – wielki skarb, o którym wielu katolików zapomniało | 7

Odnawia przyjaźń z Bogiem.

Przywraca pokój serca.

Na nowo otwiera drogę do świętości.

Eucharystia: pokarm żyjących

Tylko ten, kto żyje duchowo, może karmić się Chlebem Życia.

Dlatego Kościół naucza, że każdy, kto ma świadomość popełnienia grzechu śmiertelnego, powinien najpierw przystąpić do sakramentu pokuty, zanim przyjmie Komunię Świętą.

Święty Paweł kieruje do nas to poważne ostrzeżenie:

„Kto spożywa chleb lub pije kielich Pański niegodnie, winny będzie Ciała i Krwi Pańskiej.” (1 Kor 11,27).

Nauczanie to nie ma nikogo wykluczać.

Ma chronić niezmierzoną tajemnicę rzeczywistej obecności Chrystusa.

Komunia Święta nie udziela automatycznie łaski, jeśli dusza pozostaje zamknięta przez grzech śmiertelny.

Zakłada ona stan łaski.

Przyjmowana godnie umacnia miłość, pogłębia zjednoczenie z Chrystusem, gładzi grzechy powszednie i pomaga zachować duszę od grzechów ciężkich.

Jest codziennym pokarmem świętych.

Czy żyjesz w stanie łaski, czy jedynie duchowo wegetujesz? Stan łaski i życie sakramentalne – wielki skarb, o którym wielu katolików zapomniało | 8

Pozostałe sakramenty i wzrost łaski

Całe życie sakramentalne koncentruje się wokół tego wielkiego daru.

Bierzmowanie umacnia łaskę otrzymaną na chrzcie.

Sakrament pokuty przywraca ją, gdy została utracona.

Eucharystia ją karmi i pomnaża.

Namaszczenie Chorych daje siłę, pociechę i przygotowuje na ostateczne spotkanie z Panem.

Małżeństwo udziela szczególnych łask właściwych powołaniu małżeńskiemu i życiu rodzinnemu.

Sakrament Świeceń upodabnia wyświęconego szafarza do Chrystusa, aby wiernie służył Ludowi Bożemu.

Sakramenty nie są jedynie obrzędami społecznymi.

Są działaniem samego Chrystusa.

Są obiektywnymi kanałami, przez które przekazywana jest łaska Boża.

To w nich działa sam Bóg.

Życie sakramentalne nigdy nie powinno stać się rutyną

Istnieje ciche niebezpieczeństwo, które zagraża każdemu chrześcijaninowi.

Przyzwyczajenie.

Mechaniczne uczestniczenie we Mszy Świętej.

Czy żyjesz w stanie łaski, czy jedynie duchowo wegetujesz? Stan łaski i życie sakramentalne – wielki skarb, o którym wielu katolików zapomniało | 9

Przystępowanie do spowiedzi bez prawdziwego żalu.

Modlitwa bez wewnętrznego skupienia.

Wypełnianie obowiązków religijnych jedynie z przyzwyczajenia.

Życie sakramentalne domaga się wewnętrznej odpowiedzi.

Każdy sakrament przynosi owoce w takiej mierze, w jakiej dusza dobrowolnie współpracuje z łaską, którą Bóg jej ofiarowuje.

Nie wystarczy jedynie być obecnym.

Trzeba nieustannie się nawracać.

Życie chrześcijańskie nie jest stanem statycznym, lecz nieustanną drogą uświęcenia.

Każde spotkanie z Chrystusem w sakramentach wzywa nas do większej świętości, głębszej miłości i coraz doskonalszego upodobnienia się do Jego woli.

Jak zachować stan łaski?

Duchowa tradycja Kościoła proponuje bardzo konkretne środki.

Przede wszystkim codzienną modlitwę.

Kto rozmawia z Bogiem, umacnia swoją przyjaźń z Nim.

Modlitwa nie polega jedynie na proszeniu o łaski.

Polega na życiu w obecności Tego, który kocha nas nieskończenie.

Po drugie – częste korzystanie z sakramentów.

Częsta spowiedź — nawet wtedy, gdy człowiek nie jest świadomy popełnienia grzechu śmiertelnego — pomaga oczyścić duszę, walczyć z własnymi słabościami, wzrastać w pokorze i otrzymywać łaski potrzebne do duchowego rozwoju.

Czy żyjesz w stanie łaski, czy jedynie duchowo wegetujesz? Stan łaski i życie sakramentalne – wielki skarb, o którym wielu katolików zapomniało | 10

Komunia Święta, przyjmowana z odpowiednim usposobieniem, umacnia życie nadprzyrodzone i pomnaża miłość.

Równie niezbędna jest lektura Pisma Świętego oraz dobrej literatury duchowej.

Prawda oświeca rozum i chroni przed zamętem doktrynalnym, tak powszechnym w naszych czasach.

Im lepiej poznaje się Chrystusa, tym bardziej rośnie pragnienie naśladowania Go.

Równie istotne jest pełnienie uczynków miłosierdzia.

Łaska nigdy nie pozostaje bezowocna.

Z konieczności wydaje widzialne owoce miłości bliźniego.

Odwiedzać chorych.

Pomagać ubogim.

Przebaczać tym, którzy nas skrzywdzili.

Pouczanie nieumiejętnych.

Pocieszanie strapionych.

Upominanie z miłością.

Wszystkie te czyny są konkretnym wyrazem życia wewnętrznego zjednoczonego z Chrystusem.

Ważne miejsce zajmuje również chrześcijańskie umartwienie.

Uczenie się wyrzekania egoistycznych pragnień, panowania nad namiętnościami i porządkowania własnych uczuć umacnia wewnętrzną wolność i przygotowuje duszę do wierniejszego pełnienia woli Bożej.

Wreszcie autentyczne nabożeństwo do Najświętszej Maryi Panny jest nieocenioną pomocą.

Tradycja Kościoła czci Ją jako **Ucieczkę Grzeszników** oraz **Matkę Łaski Bożej**.

Czy żyjesz w stanie łaski, czy jedynie duchowo wegetujesz? Stan łaski i życie sakramentalne – wielki skarb, o którym wielu katolików zapomniało | 11

Kto powierza się Jej matczynej opiece, znajduje w Niej potężną pomoc do wytrwania na drodze świętości.

Widzialne owoce duszy żyjącej w stanie łaski

Chociaż łaska jest niewidzialna, jej skutki z czasem stają się wyraźnie dostrzegalne.

Człowiek zaczyna patrzeć na życie z nadzieją.

Uczy się przebaczać.

Staje się bardziej pokorny.

Doświadcza pokoju, którego świat dać nie może.

Rozwija głęboką miłość do prawdy.

Odnajduje radość nawet pośród cierpienia.

Rośnie jego pragnienie modlitwy.

Pogłębia się jego miłość do Najświętszej Eucharystii.

W sercu rodzi się prawdziwa nienawiść do grzechu.

Nie oznacza to jednak, że znikają pokusy.

Nawet święci byli często bardzo ciężko kuszeni.

Różnica polega na tym, że dusza walczy teraz mocą samego Boga.

Łaska nie usuwa walki duchowej.

Sprawia jednak, że zwycięstwo w Chrystusie staje się możliwe.

Czy żyjesz w stanie łaski, czy jedynie duchowo wegetujesz? Stan łaski i życie sakramentalne – wielki skarb, o którym wielu katolików zapomniało | 12

Stan łaski a misja chrześcijanina

Stan łaski nie służy jedynie osobistemu zbawieniu.

Jest dany również po to, aby przemieniać świat.

Każdy chrześcijanin żyjący w zjednoczeniu z Chrystusem staje się światłem dla innych.

Ewangelizacja zaczyna się na długo przed wypowiedzeniem pierwszego słowa.

Zaczyna się od świętego życia.

Rodziny potrzebują rodziców żyjących w stanie łaski.

Dzieci potrzebują przykładu wiary przeżywanej z autentycznością.

Społeczeństwo potrzebuje uczciwych ludzi pracy.

Kościół potrzebuje wiernych, których życie daje świadectwo Ewangelii.

Świętość nigdy nie była przywilejem zarezerwowanym dla klasztorów.

Jest powszechnym powołaniem wszystkich ochrzczonych.

Chrystus wzywa każdego ze swoich uczniów do świętości.

Nie jutro.

Lecz dzisiaj.

Nie wyłącznie własnymi siłami.

Lecz pozwalając, aby Boża łaska przemieniała całe życie.

Czy żyjesz w stanie łaski, czy jedynie duchowo wegetujesz? Stan łaski i życie sakramentalne – wielki skarb, o którym wielu katolików zapomniało | 13

Pilne wezwanie dla naszych czasów

Żyjemy pośród niezwykłego postępu technologicznego.

A jednak żadna aplikacja nie jest w stanie przywrócić utraconej łaski.

Żadna sztuczna inteligencja nie może odpuścić grzechów.

Żaden postęp naukowy nie zastąpi sakramentu.

Żaden sukces materialny nie wypełni pustki duszy oddzielonej od Boga.

Największe ubóstwo ludzkości nie jest ubóstwem materialnym.

Jest ubóstwem duchowym.

A lekarstwo pozostaje od dwóch tysięcy lat takie samo:

Żywy Chrystus, który działa poprzez swoje sakramenty.

Każda szczera spowiedź jest nowym początkiem.

Każda godnie przyjęta Komunia Święta umacnia nasze zjednoczenie z Panem.

Każda Msza Święta jest prawdziwym spotkaniem z odkupieńczą Ofiarą Kalwarii, uobecnioną sakramentalnie na ołtarzu.

Kościół nieustannie rozdaje te niewyczerpane skarby, ponieważ sam Chrystus działa w nim aż do końca czasów.

Zakończenie: Największy skarb, jaki możesz posiadać

Gdybyśmy dziś mogli spojrzeć na duszę żyjącą w stanie łaski oczami aniołów, zrozumielibyśmy, że jest ona warta nieskończenie więcej niż wszystkie skarby świata. Żadne bogactwo, żadne ludzkie uznanie ani żadna ziemską władza nie mogą się równać z godnością duszy, w której mieszka sam Bóg.

Czy żyjesz w stanie łaski, czy jedynie duchowo wegetujesz? Stan łaski i życie sakramentalne – wielki skarb, o którym wielu katolików zapomniało | 14

Dlatego życie chrześcijańskie nie polega jedynie na tym, aby być „dobrym człowiekiem”. Polega ono na życiu w zjednoczeniu z Chrystusem, trwaniu w Jego przyjaźni i pozwoleniu, aby Jego łaska przemieniała każdą myśl, każdą decyzję i każdy czyn. Sakramenty nie są dodatkami przeznaczonymi dla tych, którzy pragną bardziej intensywnego życia duchowego; są zwyczajnymi środkami ustanowionymi przez samego Chrystusa, aby przekazywać, karmić i podtrzymywać w nas życie Boże.

Każdy dzień daje nową okazję do odnowienia tej przyjaźni.

Jeżeli żyjesz w stanie łaski, strzeż go jak najcenniejszego skarbu swojego życia.

Chroń go modlitwą.

Umacniaj go przez częste korzystanie z sakramentów.

Zachowuj go, unikając wszelkiej okazji do ciężkiego grzechu.

Pozwól mu wzrastać poprzez uczynki miłości i wierne posłuszeństwo przykazaniom Bożym.

Jeżeli go utraciłeś, nie rozpaczaj.

Pan czeka na ciebie z nieskończonym miłosierdziem w sakramencie pojednania.

Nie spotkasz tam surowego sędziego.

Spotkasz Dobrego Pasterza, który szuka zagubionej owcy.

Spotkasz Ojca, który obejmuje syna powracającego do domu.

Spotkasz Boskiego Lekarza, który uzdrawia najgłębsze rany duszy.

Nie ma znaczenia, ile razy upadłeś. Miłosierdzie Boga jest zawsze większe niż twoja nędza, pod warunkiem, że szczerze żałujesz i wracasz do Niego z pokornym sercem.

Celem całego życia chrześcijańskiego jest oglądanie pewnego dnia Boga twarzą w twarz w wiecznej chwale.

To błogosławione przeznaczenie nie zaczyna się dopiero po śmierci.

Zaczyna się tutaj i teraz.

Czy żyjesz w stanie łaski, czy jedynie duchowo wegetujesz? Stan łaski i życie sakramentalne – wielki skarb, o którym wielu katolików zapomniało | 15

Zaczyna się za każdym razem, gdy dusza otrzymuje łaskę uświęcającą.

Wzrasta dzięki wiernemu uczestnictwu w życiu sakramentalnym.

Umacnia się poprzez codzienne nawrócenie.

I osiąga swoją pełnię wtedy, gdy chrześcijanin wytrwa w łasce aż do końca.

Święci nie zostali świętymi dlatego, że nigdy nie upadli.

Zostali świętymi dlatego, że dzięki łasce Bożej nieustannie powstawali.

To samo wezwanie skierowane jest do każdego z nas.

W świecie pełnym niepewności, zamętu i fałszywych obietnic szczęścia stan łaski pozostaje największym skarbem, jaki człowiek może posiadać.

Jest źródłem prawdziwej wolności.

Jest fundamentem autentycznego pokoju.

Jest początkiem życia wiecznego.

Nigdy nie pozwólmy, aby ten bezcenny dar został uznany za coś zwyczajnego lub nieważnego.

Starajmy się natomiast każdego dnia żyć w przyjaźni z Bogiem, karmieni sakramentami, umacniani modlitwą, prowadzeni nauczaniem Kościoła i inspirowani przykładem Najświętszej Maryi Panny oraz wszystkich świętych.

Nie ma bowiem większej radości na tej ziemi niż życie w komunii z Bogiem.

I nie ma większej nadziei niż usłyszeć u kresu naszej ziemskiej pielgrzymki słowa Chrystusa:

„Dobrze, sługo dobry i wierny... wejdź do radości twego Pana.” (Mt 25,23).

Niech to będzie najwyższy cel każdego chrześcijańskiego życia: pozostać wiernym

Czy żyjesz w stanie łaski, czy jedynie duchowo wegetujesz? Stan łaski i życie sakramentalne – wielki skarb, o którym wielu katolików zapomniało | 16

Chrystusowi, wytrwać w Jego łasce i pewnego dnia cieszyć się na wieki wiecznym szczęściem Nieba.